

ЗЕМУНСКИ ГЛАСНИК.

Број 12.

Земунски Гласник излази Недељом у јутру. Цена му је годишња 5 флоринти у банкнотама заједно с поштарином или достављањем у кућу. За предбројнике у Србији стане лист овај дукат царски с поштарином. За Босну, Херцеговину и Стару Србију 60 гроша турских, ван турске поштарине, коју предбројници сами имају плаћати.

Предлату на Земунски Гласник прима из Аустрије Сопронова печатња у Земуну, из Београда и унутрашње Србије г. Велимир Валожкић у Београду. Предбројници из Босне, Херцеговине и Старе Србије предброје се у плаћеним писмима код управе вилајетске печатње у Сарајеву. Без новаца никакве се не уважавају наручбине.

О преустројењу вар. општинског закона у Граници.

Од М. Ивића.

(Свршетак.)

К наредби у § 105. имало би се додати да општина свој предрачун вишој власти само до знања ставити мора и само онда потврђењу да се поднесе, кад би се приход на досад неупражњавани начин хтео купити, или би се општински прирез повисио, да се приход умножи. Јер не увиђамо потребу, да генерал-команда и онај предрачун потврђује, који је на опом темељу састављен, на коме и пређашњи почивају. Друго је кад општина свој приход жели умножити, пак нова сретства у ту жељ употреби, или општински прирез повиси. Такво што спада у законодавну струку, на мора се с тога вишој власти поднети. Али и ова треба код те прилике, да општинској жељи у већем степену одговори, већ што је то досада било. Општинско претставништво неће без преке нужде себи веће терете наметати.

§ 107. Код ове као и код друге прилике дужност нам је, да приметимо, како судјески послови и наредбе о њиховом вршењу из општинског закона треба да се изоставе особито пак наредба о примирителном суду, о којој § 115. говори. У битности овог суда ми смо у једном стручном листу, кад беше општински закон уведен, неколико речи проговорили и мане назначили. Тадашњи тумачи осврнуше се на наше примедбе, по из благодарности буду одветници лишени права заступништва код примирителног суда. Зато нам се неће, да овде о ствари говоримо, али не можемо тајити да та смеша судских и општинских послова много допринаша, да је закон нејасан, и да делокруг

појединих одељења магистратских није точно означен. У општински послови спадају и они, који су, као што у почетку ових разматрања приметимо, са општинским животом уско спојени. Друго све треба да се изостави.

§ 111. говори о пословном реду и каже да досад постојећи пословни ред и даље важи. Небојимо се приговора ако узтврдимо, да стари пословни ред садашњој потреби не одговара. По њему бирократички механизам вас живот гуши, а кроз то послови заостају. Сећамо се једног случаја који је по строгом пропису постојећег пословника проведен, али покрај тога је смешан и показује како нам се споро послови врше, кад све кораке по пословном реду удесимо.

Прво одељење магистрата, на пример, даде полицији писмени налог, да једну картају призове и испита, што ова и учини, па записник с писменом изјавом поднесе. Али се тај записник заметне, зато се полицији писмени налог изда да прву заповест изврши. Ова па то писмено одговори, да је то учинила. Но то није било доста, јер код првог одељења није се могао записник наћи, зато се полицији опет писмени налог издаде, да препис записника поднесе, па што ова наново писмено одговори, да не може, јер протоколе нема нити у оригиналу нити у копијама. Прво одељење и полиција једном магистрату принадеже, под једним су кровом, пак опет толико писема због једне маленкости, која би се усмено у три минута могла расправити. Али стари пословник такву писмену расправу зактева, па с тога послови немогу се крају привести.

§ 112. стоји сам собом у противеловљу, што прописује, да у варошким стварима први судца, а у судским први варошки претставник

градоначелника заступају. Ми мислимо, да треба то целисходније изменити. Исто тако имао би се пропис, по ком ако варошки претставник против магистратског решења вето даде, генерал-команда решава, заменити с прописом, да у том случају општинском заступништву ствар се поднесе; јер као што смо рекли, то могу само на општинске интересе односеће се ствари бити.

§ 118. даје градоначелнику одвише права, зато требао би се исправити у смислу, да у општинским стварима већа моћ у општинском заступништву почива.

Део шести овог закона говори о одношају вароши прама других власти. Ми не налазимо за нужно, да о њему даље коју реч проговоримо. Они који су оно, што смо досад навели читали, могли су увидити, у ком смислу ми овај закон реформовати желимо. Самосталност општине и ограничење владиних органа у општинским стварима у строго и точно назначеним случајима, то је наша жеља; јер само на том темељу израђени закон да ће повода, да наши грађани већим и с бољим размишљавањем општинске послове врше, по постојећем закону то пак доживити нећемо. Та који од нас може да се с добром вољом једном послу ода, кад зна, да је његов труд ретко кад плоносан. Али кад будемо знали да је у општинским стварима наша реч меродавна, онда ће свестни грађани својој јавној дужности задовољити, јер знаду, да у добро уређеној општини благостање најбоље напредује, а кад свеопште напредује, онда се напредак и појединог постизава.

ДОМАЋЕ И СТРАНЕ ВЕСТИ.

Земун Овај пут морао би се ограничити местни наш недељни преглед на извештаје о самим светковинама и забавама, које заменише ове недеље општински или други озбиљни рад у нашој вароши. Но читаоци неће очекивати од нас, да им релационирамо о баловима или игранкама, који су на дневном реду у ово весело доба месојеђа. Они ће нас извинити, што ћемо само о свето-савској беседи коју прозборити, а о светковини на дан српског просветитеља, која се сваке године у школској дворани приређује, нека најпре говори један учен Србин, припознат у целој српству, који се у тај дан десио овде у Земуну, и који је добар био да ову цртицу напише за наш лист. Господин Ђ. М. овако говори о тој нашој светковини:

„Јуче прославише Земунци спомен Светога Саве, ербскога просветитеља, обичном светковином. Част и слава Земунској православној општини, што је у целом српству прва загрејана топлом признателношћу према неумрлом светитељу своме, и то онда, кад су други подобно Еврејима на рекама Вавилонским, само плакали за својим сијоном. Но што још више Земунцима на част служи, то је она племенита мисао, која просијну у глави проте Ивановића, мисао, да се спомен Светога Саве не може достојније прослављати, већ кад се пође оним истим стазама, на којима је поникао цвеће мира и љубави, а ушло се у храм светлости и душевне топлоте. Светитељ наш завео је школе и цркве, те се наскоро из њи просу светлост, која је дуго светлила српству и словенству.

Може ли се дакле боље прослављати дан онаквог редког Србина, него кад се све то новим и новим прилозима умножавају ередства за разпростирање умнога видеља? Слава и част дакле Земунцима!

Док се други срећни народи данас само плодом науке сладе, заборавајући, колике је жртве стала њивове предке та наука и просвета, докле се ми на овој страни боримо са средствима, боримо с наваљујућим валима времена. Ми сами себи подижемо школе, оснивамо капитале за издржавање учитеља и школе. С овога гледишта сматрана споменута светковина даје јој много већу значајност. Ту се јавља пуца свест о себи и свом народу,

свест о прошлости и будућности, а такав народ неможе умрети у овом вртлогу времена и узрујане народности.

Плативши овако дуг признателности мојој браћи, не могу срдцу одолети, да не споменем и неке мане, које су ми на тој светковини у очи пале. Све што год оваквој озбиљној светковини побије важност, што год јој може наметнути карактер неатости, па макар и безазленог детињства, све то ваља од такве светковине уклонити.

Кад у школској дворани видимо чираке и рипиде без водице и кољива, без сваког свештенодјејства; кад пола часа слушамо свештеника, где нам чита сама имена приложника, докле му зној с чела не потече; кад од деце мале слушамо кратке беседе о једном и истом претмету, који је досад небројено пута понављен; кад на последку не чујемо ни како се с тим новцем до сад руковало, колико је свега у фонд ушло, колико је и нашта потрошено, а колико је свега остало и колико се труда и љубави полаже, да се постигне оно, што се жели — онда, мислим, да такво данашње поступање побија у многоме ону вредност, коју су у почетку наши стари томе дану наменили.

Место раздавања печатани стари Лазаревићеви песама, које немају ни мрве од поезије, зашто се неби раздавала печатана имена приложника, те да се тиме слушаоцима прекрати мука? Зашто се неби раздавао печатан рачун о примању и издавању са кратким историјским нацртом од постанка тога фонда до данас? Зашто неби и невачка дружина својим певањем у славу Светитељу оваквој светковини важност узвисила и слушаоце раздрмала? Но о овоме могло би се много говорити, али за сад остављамо разборитости општинара, који ће доскочити можда и ономе, што ми за сад у хитњи није пало на памет.“

Овако говори врени овај научник о светосавској светковини нашој. Ми смо уверени, да би та свечаност ове године много озбиљнији карактер показала, да се могла пожељни целога нашега грађанства православна црквена општина конституирати и рад свој започети. Али шта ћемо, кад је старој општини деловање обустављено, а нова није још у живот ступила. Ми се уздамо у свест нашег грађанства, да ће одсад, пошто автономна општина свој рад започне, озбиљнији значај светосавској светковини дати.

У вече свечаног дана беше у дворани код „анђела“ обична свето-савска „дечија беседа“, на коју дође многобројни свет „сваког“ сталежа и узраста. И из Београда је дошло више госпоре, међу којом и ђенерални консул г. Калаи и консул г. Теодоровић као и грчки и румунски заступник. Што не беше за стране госте места задржана, а неки од публике неимадоше толико такта, да одличним странцима, који се лепо одазваше својим доласком позиву одбора, уступе места, јако жалимо, и стидно нам беше гледати, како морадоше господа из Београда за време беседе у оближњој соби за једним столом седети, неимајући места у самој дворани.

Као што је речено, посете беше што више бити може, и по свој прилици биће отуда и знатнога чистогоа дохотка. Као нам је, што због неспоразумења између одбора и господина фундушког куратора неможемо још у данашњем листу по обећању рачун преко прихода и расхода беседе изложити. Но при свем том ваља нам још сада за лепо и добротворно дело јавити, које је овом приликом учинио г. Димитрије Младен, јер као што чујемо, покљонио је исти господин из свог дуђана ствари за изигравање лутријом у вредности од 40 форината. Слава му!

Распоред је познат читаоцима, и беше извршен на задовољство слушаоца. Што се некима чинило, да је говор г. Милашиновића одвише дугачак, и да је био саме познате садржине, то су ваљда они, којима је сва беседа дугачка и једва чекају да се започне игранка. —

(Званично.) Од стране Градоначелништва умодљени смо, да ово обнародујемо у „Гласнику“: „Концем 1888 године остало је не наплаћеног државног пореза и општинског приреза у овој вароши 20.000 форината. Услед тога позива се сваки онај, који даљски порез и прирез дугује, да свој дуг у течњу ове недеље седмице намири, јер по истеку од осам дана настане наплаћивање тих дугова екзекутивним путем.“

(Задружно.) Одбор српске певачке задруге издао је на грађане позивнице ради приступа као потпомажући чланови. Надамо се, да ће се сви свесни Земунци одавати том позиву, и својим приступом потпомоћи ову посве лепо и корисну установу, која је један од првих чинитеља за развијање друштвеног живота у нашој вароши. Певачка задруга са ваљаним својим ликовојом много доприноси, управо једини су заступници лепе вештине у народном виду у овој вароши, и толико пожртвовање чланова њезиних сваку похвалу од стране грађанства заслужују. И ми од наше стране најтоплије позивамо поштоване читаоце на приступи друштву као потпомажући чланови.

— У Четвртак на вече око 9 часова наиђу варошки пандур и два

Францалца Матаје и Бренер у со-
каку, што са Палилуле води у Франц-
тал, на Францалца Јована Хелвига,
где лежи на земљи у крви, но још
беше жив, и ако је после неколико
тренутака издануо. Груди на левој
страни беху му прободене. Као што
је доказано вратио се оно вече пијан
кући са клања свиња и носио је со-
бом два оштра месарска ножа. С
тога се држи, да се он сам пробо
у падању.

— Ових дана имадосмо прилику
видити ретко фамилијарно весеље.
Наш суграђанин Мартин Мајер у
Францталу оженио је у један дан
три своја сина. Сватовима у коли
не беше краја, кад су кроз бежа-
нијски сокак ишли у цркву на вен-
чање. Ту се стеклоше и многи други,
да виде те необичне сватове. И го-
сподин ђенерал барон Кшиж се ту
десио, кога пресретни отац замоли
да му учини почаст својом посетом,
што му је и обрекао. Господин ђе-
нерал доста је посетио сватове,
лепим речима честитајући младен-
цима и обдарећи их даром.

— Из Београда нам пишу: До-
садашњи пруски ђенерални конзул
Розен предао је своје кредитивно
писмо као конзул северо-немачког
савеза нашој влади, и уједно је ја-
вио да пруски конзулат престаје у
Београду. Берлинска влада је доста
касно овде у Београду ту формалну
промену предузела, јер по другим
престолницама је то још одавно пред-
узето. — Као сваке године, тако
исто и ове, прослављен је свети
Сава са великом свечаношћу. У ве-
ликој школи, по освећењу воде гово-
рио је значајну беседу овогодишњи
ректор велике школе др. Панчић.
За предмет своје беседе узео је Ко-
паоник и његово подгорје. И опи-
савши околину његову, минералне
воде око њега и мајдане Копаоника,
окрене се говорник сакупљеној о-
младини, и рече им: да изучавају
све крајеве Србије, у којима ће до-
ста шта занимљивог наћи. У бого-
словији такођер је прво освећена
вода, а после је један богослов го-
ворио беседу. За њим је ректор
богословије г. Н. Поповић говорио
о начелима наше православне вере
и савремене науке. За њим је г.
митрополит изговорио неколико ре-
чи богословима а г. министар про-
свете рекао им је: да свештеници
треба увек да буду вође своје на-
роду и да га воде о бољој срећи и
правствениости и правој хришћанској
слободи. — Стари саветник Лазар

Арсенијевић Баталака, познат из
Карађорђевих и Милошевих времена,
умро је. Он је у последње доба
много шта побележио из оних бур-
них времена, што је можда од ин-
тереса по српску историју. — За
претседника нашем ученом друштву
постављен је народни библиотекар
др. Јанко Шафарик. — Овдашње
штампарије оптерећене су са послом,
особито државна штампарија, које
се управитељ г. Степа Рајковић од
неког времена бави у Бечу званич-
ним послом. Набавиће се још два
брзотиска, биће дакле таквих шест
у нашој државној штампарији, и уде-
сиће се, да могу паром радити. —
Црквени лист „Пастир“ такође је
престао излазити од нове године.

— Из Горн. Карловца пише нам
дописник наш: У задњем свом до-
пису напоменуо сам, како не хте-
доше звонити у овдашњој право-
славној цркви при погребу бискупа
Луке Петровића. Томе не беше
једини узрок непопуларност покој-
ника, делом ваља га потражити и у
давнашњим одношајима између обе
вероисповеди, који жалибог овде
још постоје, но који ће, надамо се,
од силе узвишених начела нашег
века скоро са свим престати. Ви
тамо живите у међусобној љубави,
мржња због различности вероиспо-
веди не расцепљује грађане једног
истог места, те и не знате како је
то несносно, кад религијозне ан-
типатије људе раздвајају. Ми овде
још ни смо тако сретни, и ако је
сада много боље, него што је некад
било, и само се кад и кад појав-
љују даном приликом знаци, који
казују да стара, из средњег века
заоставша мржња још пије изумрла.
Нећу да навађам примере негдашње
интолеранције, којој беху изложени
православни у овим крајевима, кад су
морали кришом у кућама службу бо-
жију држати, и мртваце своје или
у кућама у потаји сахранивати или у
Тумиловић, сахат и по одавде уда-
љен у Граници носити и тамо зако-
пати. Но у интересу братске сло-
ге и једнакости желити је, да би
наша по крви браћа западне вере
толико поштовања показали прама
нашој цркви, да кад литија о бого-
јављењу, о ускресу и т. д. крај за-
падне цркве пролази, да звоне звона,
као што би у дужности полиције
било, да бар за то време уклони
са пијаци пазареће. Како је то ле-
по и примерно код вас у Земуну
и другим тамошњим местима, где
сва звона звоне кад се литије јед-
не или друге вероисповеди носе,

или кад се грађанин који отпрати
до последњег почивалишта. Овде то
не бива, и ако је већ много случаја
било, да су хтели православни и
педесет форината плаћати, ако би
се звонило у римској цркви при
погребу. — Богојављење држасмо
свечано. Овдашњи бригадир ђенерал
Бенко и градеки командант Шите
са целим официрским телом ишли
су за литијом. Жалимо, што наш
часни прота г. Беговић није могао
чинодејствовати с тога, што се је
дан пре разболео, те су функцију
друга два свештеника вршила. —
Овде настаде јака зима. Термометар
показује узјутра 10–15 гради ис-
под нулом. И снега имамо прилично,
а Савом и Купом иде лед, што је
код Купе због велике брзине воде
ретко. Лађе у путу налазеће се
морадоше ухватити зимину. Тргови-
на је без сваке промене, но ако ова
зима дуже време устрада, могли би
имати чвршће цене храни.

— Пре неки дан положио је г.
Светозар Милетић рачун о својој
деловању на угарском сабору пред
својим бирачима у Српском Бечеју.
Они дочекаше и саслушаше га са
одушевљењем.

— Которски Срби и Дубровча-
ни узрујани су с тога, што им
молбеница још није уважена, којом
траже да се за Котор и Дубровник
и околину заведе нова епархија, од-
војена од далматинско-задарске, где
познати владика Кнежевић влади-
кује. Н. С. Патријарх им је обећао,
да ће препоручити ствар у Бечу, но
досад остаде без успеха. У више
места у Далмацији заведе се српски
језик у школе.

— Пре два дана стижу двома
овдашњим трговачким кућама теле-
грами из Трета, који јавише за
велику ватру. Гораше жељезнички
колодвор и ђумручке магаче. У по-
следњим новинама још ништа се не
спомиње о тој несрећи. Зна се то-
лико, да је много робе спашено.

— У Пешти као свуда по Ма-
џарској држе се састанци ради из-
бора посланика за идући сабор. У
Темишвару појавио се као кандидат
бивши маџарски ђенерал Клапка, ко-
ји се држи Деакове странке. Но као
што чујемо из доброг извора, пеће
моћи продрети, јер г. Мичић канди-
дат од левице више има изгледа.

— Уставни закон преколитван-
ских земаља прокламује потпуну

слободу у мењању вероисповеди држављана. Сад је издата наредба, која наређује поступак власти и принадлежност истих. Онај који хоће да мења верозакон мора најмање четрнаест година да је стар и душевно потпуно здрав. Мора се местној политичној власти пријавити, и ту своју намеру или писмено или на протокол дати и исти потписати. Власт ће га избрисати из списка оне вероисповеди, којој је припадао, и записаће га у нови списак. Само се може у онај верозакон прећи, који је у Аустрији дозвољен.

— У Атини све је за бој спремно. Осим оне четири американске оклопнице, још су две купљене у Француској за четири милиона франака. Са Италијом погађају се о једној фрегати од 60 топова. Сва је грчка војска на међи државе концентрована. Енглез Хобартнаша, који командује турком флотом и петнаест је дана блокирао грчко пристаниште Сиру због познате лађе, напустио је блокаду тог пристаништа.

— Избори за швањски сабор показују, да је народ више за монархију него за републику. Од 1532 изборника само је 290 њих за републику.

НАРОДНА ПРИВРЕДА.

Беч. 18. Јануара. (Телеграм.) Шенице у Бургу: банатске 86/7-фунт. по 4.60, 87-фунт. по 4.65, моринске 87-фунт. по 4.65, бачке 83 1/2/89-фунт. по 4.22; столно-београдске шенице у Столин. Београду 86/9-фунт. по 4.35, 87/8-фунт. по 4.50; вивелбуржске шенице у Вивелбургу 87/9-фунт. по 4.50. Разни у Бечу: словачке 82-фунт. по 4.50—60, шопровске 82-фунт. по 3.45. Мађарске зоби (трапизито) 45-ф., по 1.94, 50-фунт. по 2.20. Свега беше примета са шеницом 25,000 мерова.

Земун. Управа земунске штедионице издала је годишњи рачун о радњи тог завода у прошлој, који ћемо и ми ево да саопштимо читаоцима у целости.

А. Рачун о новчаном обрту.

Дугује на рачун:

Акцијске главнице као гарантни фонд	Ф. 20,000	—
Намештаја и набавке ствари	2	—
Улога од 375 повереника	101,331	04
Зајмова на непокретности	549	32
Камате од зајмова на непокретности	2,545	08
Ескомт. меница	56,421	96
Камате од ескомт. меница	1,019	87

Зајмова на залог дати	Ф. 7,267	—
Камате од зајмова на залог дати	101	45
Провизије и писарине	828	19
Камате од касније уплаћене готовине	69	71
Берекских папира	9,000	—
Камате од берекских папира	129	37
Ванредни зајмова	206	10
Штамп. ствари	97	95
Непосредне штемпларине	8	30
	199,577	34

Потраживање од рачуна:

За намештај и за набавку ствари	Ф. 1,154	50
Улога на 98 повереника	26,714	69
Камата од улога на 50 повереника исплаћени	276	22
Зајмова на непокретности	62,456	25
Ескомт. меница	70,821	96
Зајмова на залог дати	8,029	—
Берекских папира	9,000	—
Ванредни зајмова	265	80
Штамп. ствари	875	70
За разне трошкове	492	66
Плата званичницима	1,516	68
За награде	58	—
За кирију	364	58
Непосредне штемпларине	8	30
Готовина 31. Децембра 1868.	17,543	—
	199,577	34

Б. Сравнивајући рачун о имовини.

Дугује на рачун:

Намештаја и набавке ствари	1,152	50
Зајмова на непокретности	61,906	93
Меница ескомт.	14,400	—
Зајмова на залог	762	—
Ванредни зајмова	59	70
Штамп. ствари	777	75
Готовина 31. Децембра 1868.	17,543	—
	99,601	88

Потражива:

Од рачуна за акцијску главницу	Ф. 20,000.	—
„ рачуна улога за уложену главницу	Ф. 74616.35	—
Камате у главицу обраћене:		
1. полгод.	547.58	
2. полгод.	1320.86	1868.44
Од рачуна добитка	117.09	
	96,601.88	

В. Сравнивајући рачун о добитку.

Дугује на рачун:

Камате од уложених капитала: у		
1. полгодију Ф.	616.73	
II. полгодију „	1,527.93	2,144 66
Разни трошкова	492	66
Плате званичника	1,516	68
За награде	58	—
За кирију	364	58
Добитка (рачун на расположењу)	117	09
	4,693	67

Потражива од рачуна:

Камате од зајмова на непокретности	2,545	08
Камате ескомт. меница	1,019	87
Камате од зајмова на залог	101	45
Провизије и писарине	828	19
Камате од касније уплаћене готовине	69	71
Камате од берекских папира	129	37
	4,693	57

Сви су ови рачуни потписани од штедионичких званичника и испитани и одобрени испитивајућим одбором састојећим се из господe Игње Василијевића, Павсанија Димитријадеса и Антона Вајрихтера.

Земун. Извештај обрта земунске штедионице месеца Јануара.

Примање.

Пређашња готовина благајне	Ф. 17543.—
Разни улови	„ 12745.90
Уплаћени зајмови на непокретности	„ 681.43
Уплаћене менице	„ 600.—
Камате од зајмова	„ 1004.61
Камате од меница	„ 9.—
Доходак од штампарских ствари	„ 3.85
Провизија и писарина	„ 53.19
Непосредна штемпларина	„ —10
Ванредни зајам	„ 9.60
Свега	Ф. 32650.68

Давање.

На уложнике повраћено	Ф. 1851.78
Камате од уложених капитала	„ 1.10
Зајмови на непокретности дати	„ 510.—
Ескомт менице	„ 600.—
Разни трошкови	„ 51.60
Плата званичницима	„ 116.66
Кирија	„ 175.—
За штампарске ствари	„ 33.—
Ванредни зајам	„ 14.60
Готовина благајне	„ 29296.94
Свега	Ф. 32650.68

Земун. (Званично.) У Среду 22. Јануара у 9 часова у подне биће скупуштине свију овдашњих гостионичара ради разреза акција од шћа. С тога повивају се сви бирташи, да суделују у том послу, који се сви њих тиче.

— У Суботу 1. Фебруара у 9 часова пре подне држ ће се код овдашњег мајистрата лицитаци-

ради чишћења улице и пошње воде за општинску потребу.

— У Ст. Пазову даје се 25. о. м. тамошњи општински амбар на једну или више година под закуп. Дражба ће се држати у т-мошњој кумпанији.

Панчево. Извештај о радњи панчевачке штедионице мес. Децембра.

Примање.

Готовина у Новембру месецу	ф.	6158.45
Уплаћене менице	"	6630.21
Камата зајмова на валогe	"	20.06
Писарина зајмова на валогe	"	1.—
Камата зајмова на непокретности	"	200.50
Присеојбина зајмова на непокретности	"	51.50
Есконт меница хипотеком обезбеђеног кредита	"	6.—
Есконт обичних меница	"	184.78
За штедионичке књижице	"	4.60
За продате благајничке упућнице	"	6009.79
Улога месеца Децембра	"	33796.—
	ф.	53062.89

Издавање.

Зајмови на хипотеку	"	10300.—
Менице хипотеком обезбеђеног кредита	"	300.—
Менице обичне	"	10608.—
Исплаћена камата на улоге	"	33.32
За намештај	"	38.01
За трошкове	"	40.82
За штампу	"	308.40
За плату	"	153.33
За подигнуте улоге	"	11100.—
Готовина за месец Јануар 1869.	"	20181.01
	ф.	53062.89

У Панчеву, 31. Децембра 1868. п. р.

Панчевачка штедионица.

Панчево. У своје време јављено је, да се склопило једно друштво, које прави један пропелер; таково сад има још једно, и у тецају овог лета бродићеду оба два овдашња пропелера, „Панчево“ и „Колумб.“ Лађе се граде у Линцу код г. Ј. Мајера, а машина у Цириху код г. Емера и Виса. Конструкција је иста као што је „Феликс“ г. Форовића. Код оваких удруживања није згорег прозборити коју и о асигурацији. Панчево извози

годишње 1000000 вагана разне хране, премија дакле са свима другим додатцима чини близу 23.000 ф. на које треба такође пажњу обратити, јер боље је да у нас остану, него да их носу страна асигурациона друштва. За овакво подужеће бар не треба велики капитала, само добре воље. Узмимо пример како друга друштва овакова гди постоје, у Прагу, Буру, Пешти и пр. пр. напредују, па зашто и ми неби радили, кад имамо прилику. Сложимо се дакле и делајмо, још није закасњено.

Београд. 18. Јануара. (о. д.) Да није оно мало продукта, што се тражи, и добри пазари брашнара, не би вам имао шта писати одавде о трговини, јер осим наведеног ни у чему нема промета. Док је било смрзнуто, сељаци долазаше у варош и доносише нешто мало хране, но одкад је време понустило изосташе и они. Ове недеље је свега 100 хиљада ока хране продато шпекулантима, и у томе се састоји цео промет при овој цени: шеници 70—72, ражи 60, јечму 62, зоб 56—60, кукурузу 50—52 гроша 100 ока.

Осим коже и лоја никакав се други продукт не тражи, а на пијаци има доста лоја, коже, вуне и шљива. За ове цене могу вам јавити, пране вуне по 13—14 гр. ока; коже овчије маторе по 22—23, саланске по 27—28, сељачке по 24, козије 26—27, саланске по 30, сељачке по 24; јагњеће по 16—18, јареће по 20, кавлаци по 12—14 гроша чифт. — Ока масти по 7, лоја по 7³/₄, цеђена меда по 3¹/₂,

нецеђена по 3 гр., воска по 27—28, а товар шљива по 130 гр.

То је све, што вам могу о трговини јавити, која тешко да ће оживити пре док лађе не почну радити, што ће скоро да буде, ако време овако устраје. Пре неколико дана стао је лед на Дунаву, од јаке зиме, која је наступила од богојављења, а данас пада киша.

Од преке је потребе по трговини, да подвозна друштва имају овде своје простране магазе, где ће се моћи сместити еспаи. Та потреба се показује особито у ово доба године, кад лађе морају престати да раде, па због леда мора се овде роба, опредељена за друге штације, истоварити и ту остати мора, док пловидба опет не почне.

Још од дужег времена умиру у Београду сила деце од шарлаха. Лане у ово доба владала је та епидимија у Шапцу.

Сисак. 12. Јануара. (К. В. и С.) У свези са мојим последњим извештем јављам вам, да је прошле седмице промет незнатан био, јер млитавост је овладала, и цене шеници мало, а кукурузу знатно понустиле услед млитавих извештаја из Трета.

Продато је: шенице 10.000 вагана банатске 83/4-фунт. по 4.10—15. 84¹/₂/85-фунт. по 4.10—25, 85/6-фунт. по 4.35; бечкеречке 86-фунт. по 4.45.

Кукуруза 3000 вагана, нове банатске робе 84-фунт. по 2.25—30, лањске по 2.36.

Јечма 1200 вагана банатске 63-фунт. по 3.14 бечка цента.

Зоби 2700 вагана банатске 44/5-фунт. по 1.70. 1000 вагана босанске (транвито), бечка цента по по 3.45—50.

Од четири дана влада овде строга зима, услед које обустављена је пловидба. Терете смешћамо у магазе, чега ради је падница знатно поскупила и плаћамо 5—8 новчића од вагана за пошњу.

Седмични преглед курса на бечкој берзи.

	14.	15.	16.	17.	18.	19.
Јануара.						
Дукат цесарски	5.70	5.71	5.72	5.73	5.71	5.72
Сребро	118.50	119.—	119.—	119.25	118.75	119.—
5% металици	—	61.10	61.20	61.—	61.10	61.10
Ови с кам. мај-новем	—	61.10	—	61.—	61.10	61.10
5% народни вајам	—	66.85	66.90	66.80	66.85	66.75
Акције народне банке	—	677.—	675.—	676.—	677.—	678.—
„ кред. завода	261.20	259.70	259.60	259.90	260.—	259.90
Ловови 1860. године	94.—	93.80	93.75	93.80	93.65	94.10
Лондон	120.90	121.—	121.40	121.30	121.—	121.10

Пловидба местне лађе до 16. Фебруара.

- Из Земуна у Београд, у 8 сахата у јутру.
- Из Београда у Земун, у 8 и по сахата у јутру.
- Из Земуна у Београд и Панчево, у 9 сахата у јутру.
- Из Панчева у Београд и Земун, у 1 сахата по подне.
- Из Земуна у Београд, у 3 сахата после подне.
- Из Београда у Земун, у 3 и по сахата после подне.

Nr. 29. Abth. 2.

Edikt.

Von dem k. k. Semliner Militär-Communitäts-Magistrats-Gerichte werden alle diejenigen welche an die Verlassenschaft des am 20 October 1868 verstorbenen Bürgers und Seifenstembermeisters Demeter K. Marimovic, als Gläubiger eine Forderung zu stellen haben, aufgefordert, bis zum 15. März 1869 hiergerichts ihr Anmeldungsgesuch schriftlich zu überreichen, wi-

drigens den sich nicht anmeldenden Gläubigern an die Verlassenschaft, wenn solche durch die Bezahlung der angemeldeten Forderungen erschöpft würde, kein weiterer Anspruch zustände, als insofern ihnen ein Pfandrecht gebührt.

Semlin, am 7. Jänner 1869.

Vach m. p.
Major-Bürgermeister

Schreiber m. p.
Hauptmann-Auditor.

Американских кожа добити се може у већој партији и особито доброг квантитета, 18 до 22 фунте тежине, по најумеренијој цени у трговини

А. Д. Јовановића
у Земуну.

Bürger-Ball

Samstag den 6. Februar 1869 im Hotel „Venezia.“ Entree 50 Kr.

Руна на рукаву.

(По Чоке-у.)

(Наставак.)

„То вам она пише?“

„На сваки начин. Они врло цене вашу одважност. Али мајка стрепи и боји се за живот своје јединице; јер кад је врло опасно.“

Миливој пребледи.

Иванић изађе напоље па донесе неко писмо. Ово беше од госпође Божићке. Миливој га прочита. Ова описиваше Иванићу напрасни одлазак судчев, и како је од неког времена у великој бризи; јер је приметила, како је овај одлазак врло велики утисак на Милевино срце учинио. Његово нагло отпутовање сасвим је преокренуло Милевин начин живота. Она очевидно опада и вене; лекари слежу рамени и светују јој да путује, те да би се тако мало расејала. Али Милева ни пошто не ће с Липовцем да се растане, јер сама опажа да је за путовање слаба. Укратко, цело писмо ништа друго не беше до јадиковања и плач неутешне мајке.

Миливој клоне на једну столицу, покрије лице марамом и не могаше се задржати да јасно не зајеца. Иванић му приступи ближе, а Миливој се задржи и мало к себи дође.

„Ја Вам с чела читам,“ почне господин Иванић, „и ваше вас сузе извињују што сте тако чинили. Ја Милеву добро познајем и врло је ценим. Она је врло добро и од најпоштенијих душа женских. — Ви је дакле љубите?“ —

„Љубим!“ повиче Миливој.

„То се онда утишајте. Милевино здравље и задовољство њене мајке тако ми је мило било а и свагда остаје, да чим сам писмо добио, таки јој натраг отписао, да ви у источну Инђију не ћете ићи, да су се околности окренуле и да се господин Миливој натраг у Липовац враћа. Писмо је већ без сумње добила и сваку је већу несрећу отклонило. — Јесам ли дакле добро чинио?“

„Врло добро!“ одговори Миливој.

„И ви не ћете у источну Инђију?“

„Ви сте добро учинили, кажем, и врло је племенито, кад човек коме сузе жалости утре, па било то макар с преваром учињено. Ја вам господине благодарим и сам ћу им одавде писати да не би сасвим наду изгубили. Време је свагда од чове-

ка снажније. Милеву ће ова превара спасти, али ја морам ићи.“

„Шта господине, ви хоћете да ме лажом начините?“

Миливој слегне рамени. „А зар ви хоћете да ме страшилом светским према мом оцу учините, који ме је учинио човеком?“

„То не ћу! Ја осећам страхоту вашег избора — тамо вас отац и добротвор очекује, који заиста код вас очинско право заступа; али овде вас љубазница изгледа и од вас свој живот моли.“

„Али помислите да је право очино старије и светије, него једне љубазнице. Та она би ме морала омрзнути и презрети кад би такову срамоту учинио. Милева би се од мене грозити морала.“

„Окренимо други разговор. Ви сте ради једном старцу помоћи, коме би прећа и боља помоћ била кад би му знатну суму новаца послали, а овде допуштате да тако племенито и ваљано девојче пропадне, којој никакво благо овог света изгубљену радост и задовољство повратити не може. Ви идите у источну Инђију да кратке дане живота једном старцу улешпате и разведрите, а овде остављате тако млађан и цветући живот, да без икакве наде пропадне.“

„Ја имам узрока“ привати Миливој, „ја оно чинити морам што ми дужност и право заповедају, и што морам, хтео не хтео, учинити. Живот мог оца и Милева у руци су божијој, а правичан избор и дело стоје у мојој власти. Ја дакле оно чиним, што ми дужност налаже; све је друго у руци онога, што целим светом управља, дакле мој посао није. Реците да ли сам ја сигуран да ћу ја мојом слабошћу — али то не могу учинити — с тим што би оца занеморао, Милевин век продужити моћи?“

„Ви ми господине не дате изговорити,“ продужи господин Иванић. — „Ја вам реко да сам им писао, да су се околности окренуле. А то што сам рекао и у самој је ствари тако. — Ја се опкладити смем да ви нећете у источну Инђију отићи.“

„Како? да није господин Марић већ умро? или ваљда хоћете да ме нагоните да то веровати морам?“ повиче поплашено Миливој; „или да нисте од кога лажну вест добили да се мој отац већ у Европу повраћа? — Ја вас молим немојте ме даље мучити, јер и онако сам већ невољан и несретан?“

„Ни помислио нисам да то чиним,“ одговори смешећ се госпо-

дин Иванић. „Али — можда ћу вас изненадити. Од данас није више Липовац мој, но ваш, јер ја сам само неко време господар од њега био. Господар Марић је то добро од мене за вас купио. Ово истина да нисте требали сад чути, него тек за три године после повратка вашег. Господин Ковачић ми је јавио да то добро прекупити жели господар Марић; и ми ето закључили да вам не кажемо таки, него тек кад покажете да сте онај, који треба да budete по жељи господара Марића. онда тек да вам се то добро преда, А ја вам ово још данас писмено предајем, које потврђује да је село ваше, што неби требало да чиним. Ви сте у Липовцу по жељи Марићевој делали, зато је од данас то село ваше.“

Миливоја то страшно изненади. Он није знао шта ће па то да рекне. Напослетку дркчућим гласом повиче, дигнувши сузне очи к небу: „Добри Марићу, ти увек на другог мислиш, а на себе никада!“ Но од данас нећеш више сиромач бити! — Ако је то све тако, јер ја се надам господину Иванићу, да у овом тако озбиљном тренутку, нећете самном шалу проводити. Ако је тако, то вас молим или г. банкера да уговор начинимо. Ово добро вреди 120.000 форината. Ја ћу код вас одатог новца 30 40.000 заложити. Хоћете л' ми ту суму дакле у векслама за Лондон предати.“

„Али пре нег што до тог дођемо,“ привати Иванић, с очевидним немиром, „морате прво сведочбу, да је то добро ваше, у рукама имати.“

Затим изађе и донесе сведочбу.

Господин Ковачић пре нег што Иванић натраг дође, загрли Миливоја, и ћутећи притисне га на груди, па се заплаче, и оде из собе. И Иванић је не мање тронут био. Он преда Миливоју писмено, загрли га па изађе за Ковачићем напоље да би сузе затајао, које никако задржати не могаше.

Сведочба.

Миливој ово њихово понашање не могаше никако да схвати. Дуго је за њима гледао. „Шта им је?“ мишљаше у себи. „Они су обојица како ми се чини тронуте? Њима се допада што сам се одважио да одем у Инђију, па зашто онда одуговлаче мој одлазак? Могу л' они отуд какве користи имати, што би ја одма отишао, или се мало задржао? Али да, стари људи увек на то иду да што добију или изгубе.“

будеш! Нека те Бог милостив с неба благослови.

И вјаснење.

Радост доброг Марића не беше мања од усхићења изненађеног Миливоја, који дуго не могаше речи наћи, да искаже своје стање у ком се налазио. Само се толико рећи могло да се ни за читав сат разумело није, нити се знати могло како се то све збило.

„Но дете моје,“ почне Марић, „сад ћу ти све по реду испричати. Али најпре сести мораш! — Видиш, да сам доста неприлика и једа у вароши поднети морао, то стоји. Ја ни сам не знам од куд људи на то дођоше, да ме племићем учине. Не кажем да племство не поштујем; јер неке разлике између сталеза мора да има, као што је и вуна с овце много боља, него од козе. Који се као званичник у једној држави усрећи, па на више степен господства ступи, или се у свом делокругу боље усаврши, тај одма племства тражи. Ја свакоме то одобравам; јер тиме веће наслеђство својој деци оставити може. Али од оних, који деце немају, никаква уплива и звања не траже, и који су потпуно с оним задовољни, што им ни један владалац света исплатити не може, т. ј. својим чистим срцем и мирном савести — таковима, веруј ми, племство и друга звања чине само неприлике. Ја можда сам ову ситницу врло строго и озбиљно пресудио; али доста да сам због тога, што ту понуду примио нисам, нашу господу јако увредио, и то ми је врло жао. Напоследку се самном свакојак погађати стану, које ме врло разједи. Ето, виш то беше узрок што сам се места спремио и престолницу оставио. То је узрок био што ти на твоја писма одговарао нисам; јер ми је тада писање страшно омрзнуло било. Зато би требало да си увек на мог пријатеља Ковачића писао.

„Таки за тим одем на једно моје добро де сам задовољно и мирно живео. Али одма затим зацело сам мислио да ме је Бог к себи позвао: јер ме неко време страшна грозница тресла и мућила. За време те болештине већ ми световаху да правим тестаменат, јер говора у како ја изненада умрети могу. И вере ми да су право имали. Које год у свако доба спреман није да пред небеског судију весело изаћи може, тај већ рупу на рукаву има. Ти ћеш ме већ Миливоје разумети што с тим хоћу да кажем.

Затим седне код прозора и отвори сведочбу. Кад угледа Марићев својеручни потпис, љубио је оно место, де је некад његова милостива десница почивала. Затим све прочита. — У главном беше то, да господар Марић прекупљује Липовац и уступа своје посинку Миливоју. Кад до потписа дође, сав се пренерази. Цела сведочба не беше истинита, јер је у Регенсбургу датирата била, а написана пре неколико дана. Но потпис Марићев тако погођен беше, као да га је његова сопствена рука написала.

Он таки са столице љипи да господу потражи. Али Иванић нагло и пун радости уђе у собу.

„Јелте господин Миливоје да имам право?“ повиче пун очевидне радости. „Сад се дакле оканите источне Инђије, нек стоји на миру, а ви лепо овде останите.“

„То никад не ће бити!“ љутито викне Миливој. „Ова је сведочба лажна!“

„А, то не ће бити, него је баш потпуна и истинита; на моју част ја вас за њу добар стојим!“

„Али видите да је тек јуче датирата.“

„Вере ми тако је.“

„Ко је дакле потписао име мога поочима?“

„Ко ће други него он? Та ви ћете бар његову руку познавати.

„Па баш зато што је познајем. Каде је он то писао?“

„Боже мој, зар не видите да је прекјуче?“

„Прекјуче? ви ћете ме још мало залудити с том вашом шалом. Кажите шта ће то да значи? Како би могао то писати, кад је у Калкути? Или ваљада се већ повратио? Да ли је дошао из источне Инђије?“

„Није.“

„Није? — То је онда сведочба лажна!“

„Није ни то! Он источне Инђије није ни видио!“ повиче неко из друге соби, чији се глас Миливоју као свет учини. Сад се врата отворише и већ рука Ковачића и Марића једна у другу стишнута беше. Затим рашири руке и пође Миливоју с речима: „Сине мој!“ па загрли младог човека, који укочен као камен стајаше не знајући шта се око њега догађа.

„Не, врли младићу мој, ја нисам био у источној Инђији. Оди загрли ме на твоје млемените груди; та ти си једина радост и утеха мог живота. Али јаче, јаче ме пригрли. Та ти си онај, што сам увек желео да

„Али ја сиромак дечице своје немам, само неке издалека сроднике, који једва чекају да се за навек смирим, а ти људи понајвише беху од оних, који с новцем управљати не знаху, т. ј. они знаху само за интерес, за себе штедети, који пред светом неко одликовање траже, добро се прочастити и што онога лудом називати знају, који од себе више откида, само да другима боље помоћи могу, који заиста помоћи требају. Ја мишља, људи за себе већ доста имају. — Заиста ја сам доста деце васпитао, и другим налагао да их васпитају; али сад је питање, да ли су та деца така, каква би требала да буду? Али јест, они сви имаху рупу на рукаву. Зато овако тај посао свршим; сваком дадем по неку суму новаца, јер мишља да са собом у гроб ништа понети не могу. Али на кратко затим оздравим.

„Кад сам још болан лежао, они ме дворише којима сам плачао, и тек онда осетим како би нужно било себе ради да имадем кога који би ме искрено љубио. Тада сам више пути на тебе помислио и свом душом зажелио да те опет код себе видети могу; и ти збиља дође. Ја сам те искушати хтео да ли и ти коју рупу на рукаву имаш. Зато прекуним Липовац, гњездо олунаћа и лењштина. Сад нека покуша ко год овај свет исправити, помислим у себи, ако у себи толико снаге осећа. Ја замолим господина Иванића за тај уговор, на које он таки пристане, а господин Ковачић огласи у новинама стедиште на упразњено место судца, теби поднесе лист, одведе те господину Иванићу, а за даље шта се догодило сам ћеш знати. Ја ти пред очи нисам никад изаћи хтео, што сам хтео да те са свим познам, да ли ћеш остати онај, који сам желео да до века будеш.

(Свршиће се.)

Слово

говорено у Земуну на светог Саву 1869.

Искуписмо се данас у овако лепом броју у овом светом храму, да прославимо спомен првог епископског архијепископа и просветитеља св. Саве.

У срцу се радујем, што вас у овако лепом броју сакупљене видим; а и како нећу, кад гледајући на вас, шта и могу друго помислити: доли, да вас је љубав и поштовање спрам просветитеља Саве искупило, и да

још и дан данас срцем вашим влада оно чувство побожности, које је владало код нашег народа, кад је првог свог архиепископа Саву међу светитеље уврстио и прозвао га својим просветитељем; и ову лепу прилику неби требао пропустити, а да вам неизложим живот нашег народног светитеља, живот сав од саме честитости, испуњем најзвизицијим одушевљењем за благо и просвету свога народа, живот од неисказане важности за повестницу и развитак српског народа.

Но имали и једног између вас, који незна за живот његов? Ја држим да нема, јер досад сваке године у данашњи дан више сте пути имали прилике чути га, а и јутрос сте га у школекој дворани могли чути, и због тога нећу о њему ни говори, али немогу пропустити, а да вам неразложим негову племеништу тежњу, коју је он од чести достигао и извршио, и због које се и прославио, те докле је год српског народа, слава ће му се све више и више узносити.

Знамо да свети Сава беше најмлађи син Стевана Немања, који је вољом божијом и храбром мишицом српског народа народ свој у целину саставио и самосталност његову основао, и због тога га наш народ и назива творцем некадање снажне српске државе и српске славе. Неманићи у оште скоро сви играју велику и важну ролу у српској повестници. Под њима наш народ доживи највећу снагу и славу. Душан својим победама истина да је прославији српски народ, но кад се запитамо, дали цар Душан или св. Сава себи лепи споменик основа, и ко од њих двојице има већих заслуга код нашег народа, хтели не хтели, морамо рећи св. Сава, а то за, што њива, коју он обделаваше небеше обична земља но духовна.

У оно време, када он постаде српским архиепископом, у то се време показаше са свију страна лажљиви учитељи у нашем народу, који свакојаким начином гледаше, да одврате наш народ од православне вере, знајући добро, да кад једном напусти своју веру, де ће после и језик свој напустити и напоследку се у други народ претопити. Но он чим постаде српским архиепископом, први му посао беше, да православну веру, која још небеше чврстог темеља уватила, у живот свога народа тако утка, да она буде за сва времена главна покретна сила у сви-

ма околностима његовог живота. Ово беше заиста велики задатак, ког се могао само тако велики и одважан дух, као што св. Саве беше подухватити, да га у оно време, када он живише сретно реши. И он ма да добро знађаше на какве ће разне невоље и незгоде наићи, ипак га од своје намере није ништа могло заплашити, и што је наумио, то је и почео и слободним духом ишао је на сушет свакој невољи, која му сметаше. Обогаћен са чистом науком еванђелском, покоравао је ум свога народа послушању праве вере, уливао у срце народа чисту љубав хришћанску, изводио вољу народа на онај правац, којим се човечанство божанству приближује и схватио је праву и истиниту ползу свога народа и то не себичну и привремену, већ вечну и због тога га је наш народ и уврстио међу светитеље.

Српска царевина што беше под Душаном тако снажна, за мало траја. Унутрашњи немири, раздори себичних и властољубивих великана и извањска непријатељска сила обори престо Неманића, а са падом Неманића паде и српска слава. Српски народ потпада под туђ јарам, слободан Србин поста туђин робом и од својих царева и краљева ништа му друго неоста, доли манастири Хилацдар, Студеница, Дечани, Раваница, Ђурђеви Стубови и Манасија и ово су живи сведоци, али не земаљске силе негдашњих српских царева и краљева, него спасоносне идеје и безсмртни трудови светог Саве, у којима је наш народ и онда, кад су најгрозније стреле на православну веру и на народност његову са свију стране летеле, сачувао до данашњег дана своју православну веру и своју народност и које немогоше никаква сила, никаква обећања, која се са свију страна чинише, никакве муке, које наш народ зарад њих претрпити мораде, искоренити, нити ће их ко искоренити, док и једног Србина на земљи буде!

Та шта је Србе друго доли православна вера одржала, те и данас као народ постојимо! Православна је вера спасла „негда поноспу“ а сада „тујкпу“ Босну и Херцеговину, те после 500 годишњег тешког робовања и мучења и до данас тамо браћа наша, ако и не сви, а оно већа чест, сачуваше језик и веру своју. Вера православна разбукти огањ пре 50 година, те Србија поста

слободна, као што ју данашњим даном видимо.

Црна гора, што беше негда адем камен у српској круни, оста једина, која се одржа независтна од Турака после пада косовскога и 500 год. проливаше крв, ради „свете вере православне“ и браћа наша Црногорци знају добро, да је боље славно погинути, него веру своју напустити.

Вера православна тако је снажне и чврсте карактере у нашем народу произвеле, и то како код мушких тако и код женских, што ћемо замах код других народа тражити, и да видите истину моји речи, навешћу вам само два примера.

Јакшић Степан, допаднувши турског робства, није се дао никаквим обећањима, ни претњама, па ни кад му даваше везирство над више земаља, нити тешким затвором приволети, да веру своју промене, него слободно Султану и пашама говораше:

Нигда вам се нећу потурчити
Ни одрећи од крста својега
Ни христову вјеру похулити
Да ме сједиш у твоје столове
Да ми подаш благо од свијета
Но за вјеру хоћу погинути.

Пријезда војвода бијући се са Турцима види на посетку да ће пасти у ропство њихово, те волије и својевољно смрт претрпити, па пита своју вјерну љубу, шта ће она после њега радити, а она му одговори:

Волим с тобом частно погинути
Нећу своју веру изгубити
И частнога крста погазити.

Оваких примера код наших старих може се више наћи; други народи, да су опе муке, што наш народ за своју веру претрпити мораде, претрпили, зацело да би ју променули. Но код нашег народа од вајкада је највећа клетва на оном, који будимо драго ма из ког узрока веру своју промене.

(Свршиће се.)

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ.

Претплата на „Зем. Гласник“ од 1. Јануара 1869. стане

до копча Марта на ф. 1.25

„ „ Јуна „ „ 2.50

„ „ Децембра „ 5.—

за Србију је тромесечна цена 15 гр.